

Sygnatura akt VI W 884/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 sierpnia 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia VI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Paweł Chodkowski

Protokolant: Katarzyna Kraska

po rozpoznaniu w dniu 30 lipca 2014 roku

sprawy przeciwko B. C. synowi F. i W. z domu B. (...)

urodzonego (...) we W.

obwinionego o to, że

w dniu 03.12.2013 r. o godz. 12:30 we W. na ul. (...) zaparkował pojazd marki O. o numerze rejestracyjnym (...) w strefie zamieszkania (D-40) w innym miejscu niż wyznaczone w tym celu.

tj. o czyn z art. 97 kw w związku z art. 49 pkt 4 ust. 2 prd

I. uznaje obwinionego **B. C.** za winnego czynu opisanego w części wstępnej wyroku, stanowiącego wykroczenie z art. 97 kw w związku z art. 49 pkt 4 ust. 2 prd i za to na podstawie art. 97 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości **100 (stu) złotych;**

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 616 § 2 kpk w zw. z art. 119 kpw obciąża obwinionego kosztami postępowania w wysokości 100 zł oraz wymierza mu opłatę w kwocie 30 zł.

UZASADNIENIE

W toku przewodu sądowego ustalono następujący stan faktyczny:

W dniu 3 grudnia 2013 roku B. C. zaparkował samochód osobowy marki O. (...) o numerach rejestracyjnych (...) na ulicy (...) we W.

W miejscu tym wyznaczona strefa zamieszkania oznaczona znakami pionowym D-40. Pojazd swój obwiniony zaparkował w innym miejscu, niż wyznaczone w tym celu w strefie (po stronie nasypu kolejowego).

Przybyli na miejsce funkcjonariusze Straży Miejskiej założyli na koło O. (...) urządzenie blokujące.

Przybyły następnie na miejsce zdarzenia B. C., poinformowany o popełnionym wykroczeniu, odmówił przyjęcia nałożonego na niego mandatu karnego.

dowód; zeznania świadka P. F., k. 6, 24 akt;

notatka urzędowa k.5 akt;

szkic sytuacyjny k. 8 akt;

informacja (...) k. 29.

B. C. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu wykroczenia. W złożonych wyjaśnieniach potwierdził fakt zaparkowania samochodu w miejscu określonym przez Straż Miejską. Podniósł jednak, że nie było tam znaku o zakazie parkowania, lecz wyłącznie znak informujący o strefie zamieszkania. Wskazał, że nie blokował żadnego pojazdu, w samochodzie nie było go zaś około 20 minut.

Na sposób oznakowania ulicy (...) i wyznaczenia na niej strefy zamieszkania, wskazuje informacja przesłana przez (...). Jednoznacznie z niej wynika, że w miejscu zaparkowania przez obwinionego pojazdu istniało oznaczenie pionowe, określające charakter tego miejsca wyznaczonego znakami D-40.

Okoliczność tę potwierdza w swoich zeznaniach funkcjonariusz Straży Miejskiej- P. F., odzwierciedlona ona została również w sporządzonej przez niego notatce urzędowej, a także szkicu sytuacyjnym miejsca usytuowania samochodu. Stan faktyczny oparty na wskazanych dowodach, nie budzi Sądu żadnych wątpliwości. Tym bardziej, że także B. C. składając wyjaśnienia stwierdził, że parkując widział „wyłącznie” znak informujący o strefie zamieszkania (przy braku oznakowania o zakazie parkowania). Treść wyjaśnień obwinionego nie przeczy ustaleniom Sądu, a niezrozumienie przez niego istoty popełnionego wykroczenia wynika z niezajomości obowiązujących przepisów. Należy więc odesłać obwinionego do treści art. 49 ust. 2 pkt 4 Prawa o Ruchu Drogowym, który jednoznacznie formułuje zasadę postoju pojazdów w strefie zamieszkania. Postój takowy dopuszczalny jest wyłącznie w miejscu wyznaczonym do tego celu, nie zaś- jak twierdzi obwiniony- tam, gdzie brak jest oznaczenia o jego zakazie.

Stwierdzić zatem należy, że B. C. parkując samochód w strefie zamieszkania, w innym miejscu, aniżeli wyznaczone w tym celu, dopuścił się w ten sposób przypisanego mu wykroczenia z art. 97 kw.

Uznając B. C. za winnego popełnienia przedmiotowego wykroczenia Sąd Rejonowy wymierzył mu karę grzywny. Kara ta nie jest nadmiernie surowa, a jednocześnie w pełni adekwatna do stopnia winy oraz społecznej szkodliwości przedmiotowego czynu. Sąd nie widział możliwości orzeczenia łagodniejszej formy kary, ani - tym bardziej - odstąpienia od wymierzenia kary bądź poprzestania na zastosowaniu wobec obwinionego środków oddziaływania wychowawczego. Taka decyzja Sądu była konieczna. Obwiniony wykazał się bowiem wyjątkową ignorancją w zakresie obowiązujących przepisów określających zasady ruchu drogowego. Poruszając się samochodem po jednym z największych miast w Polsce, wykazał swymi wyjaśnieniami, że zasad tych nie zna. Uwzględniono ponadto społeczne oddziaływanie oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze orzeczonej kary, które mają stanowić adekwatną względem popełnionego czynu represję wobec sprawcy oraz piętnować w oczach społeczeństwa zachowanie, którego obwiniony się dopuścił. Sąd wyraża jednocześnie przekonanie, iż orzeczona kara spełni swoje zadania w zakresie prewencji szczególnej i pomoże zrozumieć B. C. karygodność jego zachowania.

Orzeczenie o kosztach postępowania oparto o przepis art. 118§1 k.p.w. i przepis art. 616§2 k.p.k. w związku z art. 119 kpw.